

18

Початок тут:

ТРЕТІЙ ТИЖДЕНЬ ЧЕРВНЯ 2017 РОКУ

КАБО-САН-ЛУКАС, МЕКСИКА

Це був до біса пречудовий готель.

Міні-бар у номері Джул заповнено картопляними чипсами та чотирма різними видами шоколадних батончиків. Ванна з гідромасажем. Нескінченний запас величезних рушників і рідкого мила з ароматом гарденії. Щодня о четвертій літній джентльмен виконував Гершвіна на роялі в холі. Якщо ви не проти, щоб незнайомі люди вас торкалися, то можете відвідати косметичні процедури з лікувальною глиною. Шкіра Джул увесь день відгонила хлором.

У готелі «Playa Grande Resort» на півострові Каліфорнія були білі фіранки, біла плитка, білі килими і вкриті пишним цвітом білі квіти. Працівники готелю у своїх білих бавовняних формах скидалися на медиків. Джул перебувала в готелі на самоті вже протягом приблизно чотирьох тижнів. Їй було вісімнадцять років.

Сьогодні вранці вона бігала в тренажерній залі готелю. Вона була взута у фірмові кросівки кольору морської хвилі з темно-синіми шнурками. Вона бігла без музики. Джул тренувалася майже годину, коли на бігову доріжку поруч із нею ступила жінка.

Їй було менше ніж тридцять років. Чорне волосся було стягнуте в тугий хвіст та вкрите лаком. У жінки були великі руки і міцний торс, світло-коричнева шкіра та сліди від рум'ян на щоках. Її взуття було пошарпане і заляпане застарілим брудом.

Більше в тренажерній залі ніхто не займався.

Джул уповільнила біг і перейшла на ходу, вирішивши за хвилину піти. Вона любила усамітнення, та й у будь-якому разі вона вже достатньо пробігла.

— Тренуєшся? — запитала жінка. Вона вказала на цифровий дисплей Джул. — Як щодо марафону абощо? — вона говорила з мексиканським акцентом. Мабуть, вона жителька Нью-Йорка, яка виросла в іспаномовному кварталі.

— Я вправлялась у бігові в середній школі. Ось і все, — власне, вимова Джул була чіткою, англійці називають її бездоганною вимовою дикторів BBC.

Жінка проникливо подивилась на Джул.

— Мені подобається твій акцент, — сказала вона. — Звідки ти?

— Лондон. Сент-Джонс-Вуд.

— Нью-Йорк, — жінка тицьнула на себе пальцем.

Джул зійшла з бігової доріжки, щоб зробити розтяжку квадрицепсів.

— Я тут сама, — довірливо сказала жінка за мить. — Приїхала минулої ночі. Я забронювала номер у цьому готелі останньої миті. Ти тут довго?

— У такому місці, як це, ніколи не буває занадто довго, — відповіла Джул.

— То що ж порадиш? У «Playa Grande»?

Джул не часто розмовляла з іншими гостями готелю, але ніякої шкоди в тому, щоб відповісти, вона не бачила.

— Відвідай сноркелінг, — сказала вона. — Я бачила до біса здоровезну мурену.

— Ти не жартуєш? Мурену?

— Інструктор підманив її риб'ячими кишками, які він тримав у пластиковому контейнері з-під молока. Мурена впливла з-за скель. Вона була десь вісім футів¹ завдовжки. Яскраво-зелена.

Жінка здригнулася.

¹ фут — 30,48 см. (Тут і далі прим. перекл., якщо не вказано інше.)

— Мені не подобаються мурени.

— Можеш не ходити, якщо тебе легко налякати.

Жінка зареготала.

— Як тут справи з їжею? Я ще не їла.

— Замовляй шоколадний торт.

— На сніданок?

— О, так. Вони принесуть його спеціально для тебе, якщо попросиш.

— Приємно знати. Ти подорожуєш сама?

— Слухай, я вже йду, — сказала Джул, відчуваючи, що бесіда починає торкатись особистого. — На все добре, — вона попрямувала до дверей.

— Мій батько психічно хворий, — промовила жінка, говорячи в спину Джул. — Я вже тривалий час дбаю про нього.

Гострий біль співчуття. Джул зупинилась і обернулася.

— Кожного ранку та щоночі після роботи я поруч із ним, — вела далі молодичка. — Зараз він, нарешті, стабільний, а мені так кортіло втекти, що я не думала про ціну. Я тринькаю тут купу грошей, яких не мушу спускати.

— На що хворий твій батько?

— МС, — сказала жінка. — Множинний склероз. І слабоумство. Раніше він був головою нашої родини. Справжній чоловік. Упевнений у всіх своїх судженнях. Тепер він — це скручене тіло в ліжку. Більшу половину часу він навіть не знає, де він є. Кличе мене, наче я офіціантка.

— Чорт.

— Я боюся, що втрачу його, і не хочу бути з ним одночасно. Але знаю, що коли він помре, а я залишуся сиротою, то шкодуватиму, що поїхала від нього, розумієш? — Припинивши бігти, жінка поставила ноги обабіч бігової дорожки. Вона витерла очі тильним боком долоні. — Даруй. Забагато інформації.

— Усе гаразд.

— Іди собі. У душ абощо. Можливо, побачимось пізніше.

Жінка підтягла догори довгі рукава сорочки і повернулася до цифрового дисплея своєї бігової доріжки. Крізь її праве передпліччя тягнувся шрам, не гладенький, як після операції, а зазубрений, наче від ножа. Тут прихована ціла історія.

— Слухай, ти любиш грати у вікторину? — запитала Джул усупереч здоровому глузду.

Усмішка. Білі, але криві зуби.

— Я насправді професіонал у вікторині.

— Вони проводять її щовечора у вітальні на нижньому поверсі, — сказала Джул. — Узагалі — це ще та маячня. Хочеш піти?

— Яка саме маячня?

— У гарному сенсі. Нісенітна і гучна.

— Гаразд. Так, чудово.

— Добре, — сказала Джул. — Всиплемо їм перцю. Ти радітимеш, що взяла відпустку. Я знаюся на супергероях, шпигунських фільмах, ютуберах, фітнесі, грошах, макіяжі та письменниках вікторіанської епохи. А що скажеш ти?

— Письменники вікторіанської епохи? Як Діккенс?

— Ага, нехай би й він, — Джул відчула, що зашарілася. Раптом перелік речей, якими вона цікавиться, здався дивним.

— Я обожнюю Діккенса.

— Та ну!

— Справді люблю, — жінка знову всміхнулася. — Я знаюся на Діккенсі, кулінарії, поточних подіях, політиці... постривай, о, і на котах.

— Що ж, це добре, — сказала Джул. — Вікторина починається о восьмій, вітальня в головному вестибюлі. Бар із диванами.

— Восьма година. Домовилися, — жінка підійшла і простягла руку. — Як, кажеш, тебе звати? Я Ноа.

Джул потисла руку.

— Я не називала тобі свого імені, — відповіла вона, — але мене звати Імоджен.

* * *

Джул Вест Вільямс була доволі привабливою. Її навряд чи колись називали *потворною*, і так само її зазвичай не називали *гарною*. Вона була низенькою, лише п'ять футів заввишки, завжди з піднятим підборіддям. Коротка стрижка під хлопчика з освітленими пасмами, але нині вже виднілися темні корені. Зелені очі, біла шкіра, ластовиння. У більшості одягу Джул її міцна статура була непомітною. М'язи огортали кістки міцними вигинами, наче її намалювали для коміксу, особливо ноги. Прес був міцним: під шаром жиру розташувалися тверді черевні м'язи. Їй подобалось їсти м'ясні, солоні, шоколадні й жирні страви.

Джул була переконана, що чим більше ти вприваєш під час тренування, тим менше спливаєш кров'ю під час битви.

Вона була впевнена: щоб запобігти розбитому серцю, найкраще — це вдати, ніби в тебе його немає.

Дівчина знала, що те, як ти говориш, часто є важливішим за те, що саме ти кажеш.

Вона також вірила у бойовики, силові тренування, силу макіяжу, запам'ятовування, рівні права та ідею того, що відео на Ютубі можуть навчити тебе безлічі речей, яких не викладають у коледжі.

Якщо Джул вам довіряє, то розповість, що протягом року навчалась у Стенфордському університеті за стипендіальною програмою з легкої атлетики.

— Мене взяли, — розповідає вона людям, які їй подобаються. — Стенфорд — це Номер Один. Школа сплатила за навчання, підручники і таке інше.

Що сталося?

Джул може знизати плечима.

— Я хотіла вивчати літературу вікторіанської епохи та соціологію, але головний тренер був збоченцем, — скаже вона. — Мацав усіх дівчат. Коли він наблизився до мене, я вдарила його по чому годиться та розповіла усім, хто міг слухати. Викладачам, студентам, «Стенфорд Дейлі».

Я намагалася докритичись аж до самісінької верхівки цієї додбаної вежі зі слонової кістки¹, але ж ви знаєте, що трапляється зі спортсменами, які обмовляють своїх тренерів.

Вона сплете пальці й понурить погляд.

— Інші дівчата по команді заперечували, — додасть Джул. — Вони сказали, що я брешу, а той збоченець ніколи нікого не чіпав. Вони не хотіли, щоб про це дізналися їхні батьки, і ще вони боялися втратити свої стипендії. Ось як скінчилася ця історія. Тренер зберіг собі роботу. Я пішла з команди. Це означало, що мені не надали фінансової допомоги². Ось таким чином зі студента-відмінника перетворюєшся на виключену недоучку.

Після тренажерної зали Джул пропливла мило в басейні «Playa Grande» та проводила решту ранку, як вона це часто робила, сидячи у вітальні бізнес-класу, дивлячись відео з вивчення іспанської мови. Вона досі зосталась у купальнику, але взута у кросівки для бігу кольору морської хвилі. Із макіяжу — яскраво-рожевий блиск та трішки сріблястої підводки. Купальник мав колір криці, злитий, із кільцем на грудях та глибоким вирізом. Вигляд дівчина мала наче з Усесвіту Marvel³.

У вітальні працював кондиціонер. Нікого більше тут не було. Джул розслабилася, вдягла навушники та посьорбувала дієтичну колу.

Після двох годин іспанської, з'ївши «Снікерс» на ланч, вона переглядала музичні кліпи. Вона танцювала від кофеї-

¹ У США уявлення про «вежу зі слонової кістки» пов'язане з критикою університетів (особливо тих, що входять до «Ліги плюща») та академічної еліти в цілому за зневажливе ставлення до «профанів», снобізм і замкнутість.

² Гроші, які надали чи позичили в університеті або коледжі студенту, який не в змозі оплатити повну вартість своєї освіти.

³ Вигаданий усесвіт, у якому відбуваються коміксні історії, які видає компанія *Marvel Comics*.

нового збудження, співаючи у порожній вітальні до ряду крісел, що оберталися. Життя сьогодні було до біса блискуче. Їй сподобалася та сумна жінка, яка втекла від свого хворого батька, жінка з цікавим шрамом та несподіваним смаком у виборі книжок.

Вони переможуть у вікторині.

Джул випила ще одну дієтичну колу. Вона перевірила свій макіяж та побачила власне віддзеркалення у віконному склі. Потім голосно розсміялася, бо вигляд мала ідіотський і дивовижний водночас. У вухах пульсував ритм.

* * *

Донован, хлопець за стійкою бару коло басейну, був місцевим. Дебелий, але млявий. Прилизане волосся. Має слабкість до підморгування клієнтам. Він розмовляє англійською з акцентом, зокрема до мешканців півострова, та знає напій Джул — дієтична кола з додаванням ванільного сиропу.

Інколи по обіді Донован розпитував Джул про дитинство в Лондоні. Джул практикувала свою іспанську. Розмовляючи, вони дивилися фільми на екрані над баром.

Сьогодні о третій годині дня Джул видерлася на стілець у кутку, досі вдягнена в купальник. Донован був одягнений у білий блейзер «Playa Grande» і футболку. На карку в нього росла щетина.

— Що за фільм? — запитала вона, дивлячись у телевізор.

— Халк.

— Який саме Халк?

— Я не знаю.

— Ти ж вставляєш касету. Як не знаєш?

— Я навіть не знаю, що є два Халки.

— Халків три. Стривай, я беру слова назад. Кільканадцять Халків. Якщо рахувати фільми, мультфільми тощо.

— Я не знаю, який саме це Халк, міс Вільямс.

Деякий час ішов фільм, Донован споліскував склянки і витирав стійку. Він зробив скотч із содовою жінці, яка забрала напій на інший бік басейну.

— Це другий і найкращий Халк, — сказала Джул, коли знову заволоділа його увагою. — Як іспанською «скотч»?

— *Escocés*.

— *Escocés*. Який краще пити?

— Ви ніколи не пили.

— Але якби пила.

— *Macallan*, — відповів Донован, стенивши плечима. — Налити вам на пробу?

Він наповнив п'ять шотів різними брендами елітного скотчу, розповів про скотч і віскі та чому слід замовляти перше. Джул спробувала кожен вид, але багато не пила.

— Ось цей смердить, наче пахва, — сказала вона йому.

— Ви божевільна.

— А ось цей — наче рідина для розпалювання.

Хлопець нахилився над склянкою та понюхав її.

— Можливо.

Вона вказала на третій.

— Собача сеча, ніби справді від злого пса.

Донован засміявся.

— Який запах у решти? — запитав він.

— Кров'яне борошно, — відповіла Джул, — і порошок, який використовують для очищення ванних кімнат. Очисник.

— Який вам сподобався найбільше?

— Кров'яне борошно, — відповіла вона, застромивши палець до склянки і спробувавши знову. — Скажи, як він називається.

— Це *Macallan*, — Донован сполоснув склянки. — О, я забув повідомити: про вас раніше питала жінка. А можливо, і не про вас. Вона могла помилитися.

— Яка жінка?

— Мексиканка. Говорила іспанською. Питала про білошкіру американську дівчину з коротким світлим волоссям,